

la «terra» dels castanyers i la guarden en dipòsit per vendre-la més tard, quan n'hi ha una bona pila, a algun jardiner de Barcelona i més correntment a l'únic comerciant de *terra* que existeix al poble de Montseny. Hom calcula que el volum aproximat de la que surt d'aquest poble, és de dotze tones anuals.

Actualment molts propietaris tenen la tendència de tallar castanyeredes i suplir-les al seu lloc amb bagues i perxades, car no donen la feina de recollida anual i únicament hi ha el treball a l'hora de la tallada. La fusta dels vells castanyers hom la transforma sovint en felipes o travesses pels raïls del tren i utilitzen la brancada, també per fer-ne carbó.

Les «bagues», corrupció del mot *obagues*, car s'utilitzen amb preferència els obacs de la muntanya, són plantacions de castanyers de les quals deixen créixer solament els tanys que surten de les soques i als quatre anys generalment són tallats, útils ja per fer rodells. Si la «baga» està situada a bona alçada i en lloc humit, en fer els rodells, hom deixa en general els dos o tres tanys millors per tal que esdevinguin perxes, les quals després seran tallades en tenir quinze anys aproximadament. Quan les perxes són ben grosses produeixen també algunes castanyes que quasi mai són recollides, car és un producte escadusser.

Existeixen també, al mateix temps, «bagues» d'avellaners que s'utilitzen igualment per fer rodells, però tenen poca extensió i van disminuïnt de mica en mica; també lleven fruit algunes vegades, quan tenen prou desenrotllament, sense que això sigui de totes maneres una base d'explotació. Hom pot senyalar una plantada d'avellaners per obtenció de tanys davant de Sant Marçal, en el Montseny, a 1150 metres d'altitud.

Les perxades de castanyers (a Montnegre en diuen també botades) tenen una bona extensió al Montseny vallesà en la part alta de la vall del Tordera, si bé no passen dels 1200 metres, per deixar aleshores la plaça als faigs, en els llocs frescals i al bruc, ginebrons, farigoles i falgueres, en el solell alterós.

Al Montnegre les «bagues» i perxades, des dels 400 metres, prop de can Ponet, en el camí de Gualba, passen cap a Sant Martí i els turons, circumdant Santa Maria, fins a les proximitats d'Orsavinyà; demés per les vessants vallesanes pugen als 700 metres dalt dels cims sobre Sant Iscle i arriben quasi bé al terme de Vallgorguina, tots clapejats de bosc d'alzina surera principalment, alguns pins i qualques rouredes d'arbres acimats i vigorosos.

Les perxes són utilitzades per peces de bóta de vi, que, naturalment, són serrades a les indústries dels pobles del voltant; en canvi els treballs de corbatura, molts d'ells es fan fora de Catalunya i s'envien a l'estranger les peces serrades únicament.